

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Q-BYT Čelákovice spol. s r.o.**, se sídlem Čelákovice, J. Zeyera 1697, zastoupený Mgr. Bc. Radimem Hankem, advokátem se sídlem Lysá nad Labem, Masarykova 1250/50, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29.3.2013, č.j. 11422-10/2012-ERÚ,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 29.3.2013, č.j. 11422-10/2012-ERÚ, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalším u řízení.
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám zástupce Mgr. Bc. Radima Hanke, advokáta, se sídlem Lysá nad Labem, Masarykova 1250/50, ve výši 20.116,18 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2013, č.j. 11422-10/2012-ERÚ, kterým byl dle § 90 odst. 5 ve spojení s § 152

odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 5.11.2012, č.j. 11422-6/2012-ERÚ.

I. Podstata věci

Při kontrole, zahájené dne 19.1.2012 podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, bylo zjištěno, že žalobce na základě licence podniká v Čelákovících a Milovicích v oblasti výroby a rozvodu tepelné energie, přičemž za rok 2009 a 2010 překročil jeho obrát 2.500.000 Kč. Žalobce tak naplnil jednu z podmínek pro sestavování a předkládání regulačních výkazů podle § 20 odst. 6 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“).

Na základě výsledků kontroly zahájil prvostupňový orgán správní řízení, ve kterém žalobci rozhodnutím č.j. 11422-6/2012-ERÚ, ze dne 5.11.2012, uložil podle § 91 odst. 13 písm. c) energetického zákona pokutu ve výši 50.000 Kč za to, že žalobce jako držitel licence na výrobu a rozvod tepelné energie, neposkytl Energetickému regulačnímu úřadu pravdivé a úplné informace a podklady nezbytné pro výkon jeho zákonem stanovených oprávnění, čímž se dopustil správního deliktu podle § 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona.

Prvostupňový orgán odůvodnil uložení pokuty tím, že žalobce nedodržel závazný postup pro sestavování regulačních výkazů podle § 13 odst. 1 vyhlášky č. 408/2009 Sb., o náležitostech a členění regulačních výkazů včetně jejich vzorů a pravidlech pro sestavování regulačních výkazů (dále jen „vyhláška č. 408/2009 Sb.“), když neuvedl údaje za příslušnou licencovanou činnost a za nelicencovanou činnost výroba a rozvod tepelné energie samostatně pro každou žalobcem vytvořenou cenovou lokalitu v obcích Čelákovice a Milovice za rok 2009 a 2010. Z předložených kalkulací, smluv o dodávce a odběru tepla a teplé užitkové vody a vyúčtování odběratelům za dodanou tepelnou energii v lokalitě Čelákovice vyplynulo, že žalobce kalkuloval samostatně cenu z rozvodů z blokové kotelny „K8“ a samostatně z rozvodů z blokových kotelen „K6“, „K20“, „K40“, „K50“, „K70“, „K90“ a „K360“, a tím vytvořil dvě samostatné cenové lokality, v nichž uskutečňuje jinou cenovou politiku. V technickém výkaze však vykázal v lokalitě Čelákovice pouze jednu cenovou lokalitu. Došlo ke zprůměrování těchto hodnot a tím ke zkreslení informací předkládaných ERÚ. Vykazovaná cena v technickém výkaze za rok 2009 a 2010 se lišila od skutečných cen - „K6“, „K20“, „K40“, „K50“, „K70“, „K90“, „K360“ byly ve skutečnosti vyšší a naopak odběrná místa z rozvodů z blokové kotelny „K8“ měla skutečnou (sjednanou, kalkulovanou a účtovanou) cenu nižší, než vykázanou. Dále z předložených kalkulací, smluv o dodávce a odběru tepla a teplé užitkové vody a vyúčtování odběratelům za dodanou tepelnou energii v lokalitě Milovice vyplynulo, že žalobce kalkuluje a sjednává dvě ceny tepelné energie na úrovni předání z domovních kotelen. Žalobce kalkuloval samostatně cenu z domovních kotelen „K501“, „K502“, „K606“, „K62 a blokové kotelny „K622“ a samostatně z domovních kotelen „K500“, „K603“, „K619“, „K590“, „K596“ a „K599“, tím vytvořil dvě samostatné cenové lokality, v nichž uskutečňuje jinou cenovou politiku. V technickém výkaze však

vykázal v lokalitě Milovice pouze jednu cenovou lokalitu. V kalkulačním vzorci ceny tepelné energie došlo ke zprůměrování hodnot a zkrácení předkládaných informací. Vykazovaná cena v technickém výkaze za rok 2009 a 2010 se lišila od skutečných cen - odběrná místa z domovních kotelen „K501“, „K502“, „K606“, „K62“ a blokové kotelny „K622“ měla skutečnou cenu nižší a odběrná místa z domovních kotelen „K500“, „K603“, „K619“, „K590“, „K596“, „K599“ měla skutečnou cenu vyšší, než vykázanou.

Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal rozklad, ve kterém namítal, že postupoval zcela v souladu s cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 7/2008 ve znění zapracovaných změn provedených cenovým rozhodnutím č. 12/2008 a cenovým rozhodnutím č. 3/2009 (dále jen „cenové rozhodnutí“) a to bodem 3.6. a 3.7. cenového rozhodnutí, neboť v daných cenových lokalitách uplatňoval individuální cenu. V případě Čelákovice se jednalo o individuální cenu pro základní školu, gymnázium, kulturní dům a městský bazén, kde je odlišný charakter odběru. V případě Milovic šlo o skupinu kotelen jiného vlastníka, s jinými požadavky na režim vytápění a jinými smluvními podmínkami.

Žalovaný podaný rozklad zamítl, neboť dospěl k závěru, že se žalobce nemůže dovolávat individuálních výjimek ve smyslu bodu 3.6. a 3.7. cenového rozhodnutí, neboť neuplatňoval cenovou politiku individuálně vůči některým odběratelům, nýbrž cenovou politiku obecnou, a měl tedy předložit více výkazů.

Tento závěr nyní napadá žalobce podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nesrozumitelné a vnitřně rozporné a navíc vychází z předpokladů, které nemají oporu v dokazování.

Žalobce uvádí, že jednal v souladu s bodem 2.3 písm. d) a 3.6 cenového rozhodnutí. Samostatná kalkulace ceny pro kotelnu K8 v lokalitě Čelákovice je podle žalobce odůvodněna jiným časovým charakterem odběru, odlišným kotlem ORTAS 250 a dále odlišnými smluvními podmínkami pro výpočet nákladů tepla. Žalobce tedy nesouhlasí s tím, že by uváděl nepravdivé informace o množství, tržbách a cenách tepelné energie. Jako důkaz žalobce navrhuje místní šetření.

Dále žalobce namítá, že žalovaný ani prvostupňový správní orgán neuvedli, co bylo v předloženém výkazu špatně. Formulář poskytnutý žalovaným podle žalobce odporuje ustanovením bodu 2.3 písm. d) a 3.6 cenového rozhodnutí a vykazování individuální ceny je prostřednictvím poskytnutého formuláře nerealizovatelné. Žalobce dodává, že byl nucen vyplnit formulář alespoň tak, jak mu bylo umožněno, tedy s celkovými čísly pro vymezené cenové lokality. Žalobce tedy zásadně nesouhlasí s tím, že by nedodržel závazný postup pro sestavování regulačních výkazů 31,32 – AP a 31,32 DK.

Žalobce dále uvádí, že nad rámec svých povinností nově vymezil 5 cenových lokalit a předložil již řádné výkazy, avšak tento postup mu byl v napadeném rozhodnutí přičítán tíži. Napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné i z toho důvodu, že

při určení cenové lokality je v něm použit bod 3.5 na místo bodu 3.6 cenového rozhodnutí.

Podle žalobce pokud se v jedné cenové lokalitě mohou ceny tepelné energie pro některá odběrná místa lišit (bod 3.6 cenového rozhodnutí), pak závěr žalovaného neodpovídá tomu, že základním definičním znakem cenové lokality je to, že dodavatel kalkuluje obecně pro všechna odběrná místa připojená na určitý zdroj tepelné energie stejnou cenu.

Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že pokud je v cenové lokalitě uplatňována i individuální cena, jedná se o dvě cenové lokality. Žalobce tedy dodává, že v případě lokality Milovice postupoval v souladu s bodem 3.7 cenového rozhodnutí, kdy Městu Milovice jako vlastníku části kotelen bylo hrazeno vyšší nájemné, a žalobce měl tedy vyšší oprávněné náklady.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že jádrem sporu není způsob vykazování předmětných údajů v regulačních výkazech, nýbrž způsob kalkulace ceny tepelné energie žalobcem, od něhož se dále odvíjí i způsob jeho vykazování. Způsob kalkulování tepelné energie se druhotně projevuje i ve způsobu vykazování údajů souvisejících s cenou tepelné energie.

S odkazem na znění cenového rozhodnutí žalovaný uvádí, že pro cenovou lokalitu je určující, zda jde o lokalitu zahrnující jeden zdroj tepelné energie nebo více zdrojů. Smyslem individuální ceny je, že v rámci jedné cenové lokality je pro určité odběrné místo kalkulována jiná cena, a to vzhledem ke specifickým podmínkám. V případě žalobce se však o takovou situaci nejednalo, tedy nešlo o kalkulování individuální ceny, ani ceny zvýšené. Nejednalo se totiž o případ, kdy by byly dodávky uskutečňovány z jednoho zdroje či více zdrojů a pro tuto lokalitu kalkulována stejná cena, přičemž pro určitý omezený počet odběrných míst v rámci této cenové lokality byla kalkulována cena individuální. Žalobce označil několik zdrojů za jednu cenovou lokalitu, kalkuloval v jejím rámci dvojí cenou tepelné energie, nikoli však ve vztahu ke konkrétním odběrným místům a jejich specifickým podmínkám, ale ve vztahu k jednotlivým zdrojům.

Žalobce tedy kalkuloval zvlášť cenu pro určité zdroje tepelné energie, avšak v tomto případě se nejednalo o samostatnou cenovou lokalitu, a to z toho důvodu, že nenaplnil podmínku, podle níž se kalkuluje stejná cena v rámci cenové lokality. Postup, kdy do cenové lokality žalobce zahrnul několik zdrojů, ale pro některé z nich cenu tepelné energie pro danou lokalitu odlišnou, je dle žalovaného obcházením bodu 2.1 cenového rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný navrhuje, aby soud žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítnul jako nedůvodnou. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Mezi účastníky řízení není sporu o to, že žalobce v rozhodném období kalkuloval odlišnou cenu tepelné energie z blokové kotelny K8 a odlišnou cenu ve vztahu ke zbývajícím kotelnám, a to vše vykazoval v rámci jedné cenové lokality Čelákovice, a v cenové lokalitě Milovice kalkuloval a sjednával cenu tepelné energie zvlášť ve vztahu k souboru kotelen označovaných „K501“, „K502“, „K606“, „K621“, „K622“ a zvlášť pro soubor kotelen označovaných „K500“, „K603“, „K619“, „K592“, „K596“ a „K599“.

Pro posouzení důvodnosti žaloby je podstatné, jakými veřejnoprávními pravidly byl žalobce jako držitel licence na výrobu a rozvod tepelné energie povinen se řídit při kalkulaci cen tepelné energie. Žalobce by vázán cenovým rozhodnutím vztahujícím se k předmětným obdobím (2009 a 2010), a právě (ne)respektování konkrétních bodů cenového rozhodnutí je ve věci sporné.

V bodu 2.1 cenového rozhodnutí se uvádí: „*Dodavatel pro svá provozovaná tepelná zařízení určuje cenové lokality, které mohou zahrnovat a) samostatný zdroj tepelné energie anebo rozvodné tepelné zařízení, b) propojené i nepropojené zdroje tepelné energie anebo rozvodná tepelná zařízení v jedné obci, c) potrubně propojené zdroje tepelné energie a rozvodná tepelná zařízení v různých obcích, anebo d) nepropojené zdroje tepelné energie a rozvodná tepelná zařízení v různých obcích ve stejném správním obvodu obce s rozšířenou působností.*“.

V bodu 2.3 cenového rozhodnutí se uvádí: „*V cenové lokalitě se příslušná cena tepelné energie kalkuluje pro odběrná místa na stejné úrovni předání, kde je tepelná energie předávána odběrateli anebo určena pro vlastní spotřebu, přičemž každá kalkulace může obsahovat pouze příslušné ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a odpovídající množství tepelné energie. Kalkulací se rozumí takový propočet ceny, jímž byla cena skutečně vytvořena a jehož členění umožňuje porovnání s podmínkami věcného usměrňování cen. Cenu tepelné energie je možné takto dále samostatně kalkulovat pro a) centrálně připravovanou teplou vodu, b) zařízení pro výrobu chladu, c) důvodně sloučené skupiny odběrných míst, d) odběrná místa jednoho distributora tepelné energie, e) odběrné místo nebo odběrná místa s individuální cenou tepelné energie v souladu s bodem (3.6).*“.

V bodu 3.5 cenového rozhodnutí se uvádí: „*V rámci jedné cenové lokality jsou ceny tepelné energie nebo jejich složky tvořeny, sjednány a uplatňovány stejným a prokazatelným způsobem pro všechna odběrná místa při jejich rozdělení podle bodu (2.3).*“.

V bodu 3.6 cenového rozhodnutí se uvádí: „*Cena tepelné energie pro některá odběrná místa na stejné úrovni předání tepelné energie v jedné cenové lokalitě se může lišit, odlišují-li se dodávky tepelné energie na odběrném místě charakterem nebo specifickými připojovacími podmínkami. Takto uplatňované individuální ceny nesmí být důvodem cenového znevýhodnění u ostatních odběrných míst v cenové lokalitě.*“.

V bodu 3.7 cenového rozhodnutí se uvádí: „*Cenu tepelné energie pro některá odběrná místa nebo skupinu odběrných míst na stejné úrovni předání tepelné energie v jedné cenové lokalitě lze sjednat vyšší o ekonomicky oprávněné náklady vyvolané odběratelem a související pouze s jeho odběrnými místy.*“.

Podstatou žalobní argumentace, která je obsahově shodná s argumentací, která byla obsažena v rozkladu, je tvrzení, že v případě kontrolního zjištění týkajícího se lokality Čelákovice, žalobce sjednal individuální cenu ve smyslu bodu 3.6 tohoto rozhodnutí. Pro kotelnu K8 kalkuloval individuální cenu ve smyslu bodu 3.6. cenového rozhodnutí, neboť se jedná o kotelnu přímo napojenou na školu, městský bazén a kulturní dům, hlavní odběr je v dopoledních hodinách pracovních dnů, topí se v odlišném typu kotle a pronajímatel koteln K8 – město Čelákovice neúčtuje nájemné. V ostatních lokalitách je účtováno tržní nájemné. Ke kontrolnímu zjištění v lokalitě Milovice žalobce namítal, že se jednalo o cenu přiměřenou nákladům ve smyslu bodu 3.7 cenového rozhodnutí. Městu Milovice jako vlastníku části kotelen je hrazeno vyšší nájemné, a proto měl žalobce pro skupinu odběrných míst města Milovice vyšší ekonomické náklady. Výkaz žalobci u obou výjimek ve smyslu cenového rozhodnutí neumožňuje individuální výjimku v rámci jedné cenové lokality vykázat, přičemž žalobce se nijak nesnažil jakkoliv zkreslovat či manipulovat s vykázanými údaji.

Soud předesílá, že otázku, zda a jak vykázat cenovou kalkulaci obsahující individuální výjimku ve smyslu bodů 3.6. a 3.7. cenového rozhodnutí, v nynější fázi řízení posuzovat nemůže, a to z toho důvodu, že se jí žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval. U jednání sice zástupce žalovaného k dotazu soudu otázku uplatňování a vykazování individuálních výjimek vysvětlil, nicméně v žalobou napadeném rozhodnutí argumentace shodného obsahu uvedena nebyla.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel z lakonického závěru, že v případě žalobce se vůbec nejednalo o individuálně sjednanou výjimku pro odběrné místo ve smyslu bodů 3.6. a 3.7. cenového rozhodnutí, nýbrž se jednalo o obecnou cenovou politiku - o vytvoření více cenových lokalit. Prvostupňové rozhodnutí se pak otázkou individuálních výjimek vůbec nezabývá.

Proto pouze právní závěr o tom, že se v případě žalobce nejednalo o výjimky ve smyslu bodů 3.6. a 3.7. cenového rozhodnutí, uvedený v žalobou napadeném rozhodnutí, může být v této fázi soudního řízení předmětem přezkumu zdejšího soudu.

Podle ustálené judikatury správních soudů musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71, dostupný na www.nssoud.cz).

Argumentace žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí z hlediska přezkoumatelnosti neobstojí.

V rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že v daných cenových lokalitách uplatňoval individuální cenu. V případě Čelákovice se jednalo o individuální cenu pro základní školu, gymnázium, kulturní dům a městský bazén, kde je odlišný charakter odběru. V případě Milovice šlo o skupinu kotelen jiného vlastníka, s jinými požadavky na režim vytápění a jinými smluvními podmínkami.

Jednalo se tedy o konkrétní poukaz na specifické podmínky týkající se odběrných míst v lokalitě Čelákovice a zvýšených ekonomických nákladů (vyšší nájemné) v případě některých odběratelů v lokalitě Milovice, které podle názoru žalobce umožnily uplatnění individuálních výjimek ve smyslu bodů 3.6. a 3.7. cenového rozhodnutí.

Argumentoval-li žalovaný tak, že tyto kalkulace nejsou kalkulacemi individuálními, nýbrž obecnými, tento závěr se dále o žádnou smysluplnou a přezkoumatelnou právní argumentaci, která by v žalobou napadeném rozhodnutí byla uvedena, neopírá. Rozhodně z pohledu přezkoumatelnosti pro zdejší soud neobstojí argumentace, že „obecnost a individuálnost jsou exaktní pojmy, jejichž opačný význam není možné popírat“, neboť to žalobce ani nečinil, domníval-li se, že uplatňuje individuální výjimku v rámci cenové lokality.

Tuto vadu již nelze zhojit tím, že zástupce žalovaného u jednání soudu podrobně vysvětlil, že specifická výjimka se týká odlišných charakteristik odběrného místa na úrovni předání. Jde o situaci, kdy se liší oprávněné náklady na rozvod energie na jednotlivých místech na úrovni předání, a kdy tedy není spravedlivé, aby se odběratel podílel na jinak oprávněných nákladech na rozvod a poskytování tepelné energie, které lze v ceně tepelné energie kalkulovat, za podmínky, že takto uplatňovaná individuální cena není důvodem cenového znevýhodnění u ostatních odběrných míst v cenové lokalitě. Zástupce žalovaného jako příklad, kdy by bylo možno aplikovat individuální výjimku ve smyslu bodu 3.6. cenového rozhodnutí popsal situaci, kdy např. náklady na výrobu tepelné energie v cenové lokalitě se neliší, nicméně někteří odběratelé odebírají energii přímo u zdroje, další pak z primárního či sekundárního rozvodu tepelné energie. Individuální výjimka pak podle zástupce žalovaného umožňuje zohlednit, že odběratelé přímo od zdroje nevyužívají a nepotřebují další rozvody ke vzdálenějším odběratelům, a tedy není nutné, aby nesli náklady na opravu a údržbu těchto rozvodů tepelné energie. Takové náklady (např. na rozvod, udržování potrubí apod.) pak podle zástupce žalovaného při uplatnění individuální výjimky nese sám poskytovatel, a taková výjimka se nesmí projevit v ekonomicky oprávněných nákladech v té části, kterou nesou další odběratelé.

Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však žádnou srozumitelnou, dostatečnou a přezkoumatelnou argumentaci ve vztahu k právnímu závěru žalovaného, že se v případě odlišně kalkulovaných cen nejednalo o výjimky v rámci jedné cenové lokality ve smyslu bodu 3.6. a 3.7. cenového rozhodnutí, neobsahuje.

Proto soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil, a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí

(§ 78 odst. 5 s.ř.s.) a bude se tedy znovu zabývat námitkou uvedenou v rozkladu, že se v případě Čelákovic jednalo o kalkulaci ceny tepelné energie ve smyslu bodu 3.6. cenového rozhodnutí, a v případě Milovic ve smyslu bodu 3.7. cenového rozhodnutí. Své další závěry žalovaný ve vztahu k oběma lokalitám dostatečně odůvodní, a uvede do souladu se skutkovými podklady.

Obiter dictum soud doplňuje, že se s argumentací zástupce žalovaného, predestřenou u jednání soudu ztotožňuje. Obecným principem je, že v cenové lokalitě se oprávněné náklady na dodávku tepelné energie rozdělují mezi odběratele stejným, tedy nediskriminačním způsobem. Cena tepelné energie by tedy obecně ve stejné cenové lokalitě se stejnou úrovní předání měla být stejná, bez ohledu na to, o jakého odběratele se jedná. Individuální výjimka má umožnit, aby jednotliví odběratelé nenesli ty ekonomicky oprávněné náklady, které by, i když se nacházejí na stejné úrovni předání, nést nemuseli. Cenová regulace neumožňuje v rámci jedné cenové lokality se stejnými podmínkami na úrovni předání opírat individuální výjimku např. o skutečnost, že odběratel je kulturní, sportovní či školské zařízení města, které má jiné časové nároky na provoz. V tomto případě žalobce opravdu vytvořil odlišnou cenovou politiku, která však tím, že nebyla vykázána zvlášť, zkreslila kalkulaci cen tepelné energie ve vztahu k ostatním odběratelům, byť tak žalobce nemusel učinit úmyslně; ostatně právě subjektivní stránka jeho jednání byla okolnost, ke které prvostupňový orgán přihlédl v rámci stanovení výše pokuty. Obsah výkazů kalkulovaných cen v jednotlivých cenových lokalitách je významným nástrojem pro plnění kontrolní funkce žalovaného jako regulátora v oblasti energetické politiky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.10.2008, č.j. 2 Afs 109/2007-146, publ. pod č. 1800/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Odpovědnost za správní delikty držitelů licencí a právnických a podnikajících fyzických osob ve smyslu energetického zákona je pak odpovědností objektivní, tedy zavinění není jedním ze znaků skutkové podstaty správního deliktu; žalobce se tak nemůže ze své odpovědnosti liberovat poukazem na to, že se protiprávního jednání nedopustil úmyslně, jak argumentoval zástupce žalobce u jednání.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudní poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč společně s náklady zastoupení advokátem, a to za tři úkony právní služby po 3.100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a účasti na jednání soudu (§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), dále jízdních výdajů na cestu k jednání soudu z Lysé nad Labem do Brna a zpět ve výši 2.745,60 Kč (§ 13 odst. 1 citované vyhlášky) a náhrady za promeškaný čas ve výši 1.200 Kč (§ 14 odst. 1

citované vyhlášky), a dále částky 2.970,58 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 20.116,18 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. října 2014

David Raus

předseda senátu